

ת"פ 43507/04/14 - מדינת ישראל נגד ארטיום טרסנקו

בית משפט השלום בראשון לציון

16 יולי 2015

ת"פ 43507-04-14 מדינת ישראל נ' טרסנקו

לפני כבוד השופטת שרית זמיר
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
ארטיום טרסנקו

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד איתי שמואלי

הנאשם וב"כ עו"ד בקסנסקי

הדיון מתורגם לשפה הרוסית על ידי מתורגמן בית המשפט מר בורר

הכרעת דין

כמצוות המחוקק בסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**"), אני מורה על זיכוי של הנאשם מעבירת חבלה במזיד לרכב ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, ועל והרשעתו בעבירות של תקיפה סתם ונהיגה פוחזת של רכב.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); נהיגה פוחזת של רכב - עבירה לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין; וחבלה במזיד לרכב - עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 16.08.13, בשעה 17:50 או בסמוך לכך, בשדרות יצחק רבין בראשון לציון, נהג הנאשם ברכב מסוג פולקסווגן מ.ר. 2288662 (להלן: "**הרכב**"). באותו הזמן נהג דביר מזרחי (להלן: "**המתלונן**") ברכבו מסוג שברולט מ.ר. 3741375 (להלן: "**רכב המתלונן**").

בנסיבות המתוארות לעיל נהג הנאשם ברכב בפזיזות וברשלנות אשר סיכנה את המתלונן ואת המשתמשים האחרים

בדרך בכך שנסע במהירות, נצמד באמצעות רכבו לרכב המתלונן, ביצע עקיפות מסוכנות, האיץ והאט את רכבו לסירוגין באופן שחסם את רכב המתלונן מקדימה פעם אחר פעם כשהוא גורם לו לסטות מנתיב הנסיעה שוב ושוב, עד שהתנגש באמצעות רכבו בדלת ובפגוש הימניים של רכב המתלונן וגרם לשפשופים ושריטה לפח הרכב ולנזק לפגוש.

בהמשך למתואר לעיל, יצא הנאשם מרכבו ותקף את המתלונן בכך שתפס בשתי ידיו בחולצתו, קרב את ראשו לפניו תוך השמעת גידופים ודחפו על רכבו.

בהמשך, תקף הנאשם את המתלונן בכך שהכה במכת אגרוף חזקה בצד השמאלי של פניו.

כתוצאה מהתקיפה המתוארת לעיל נגרמה למתלונן שריטה מדממת ואדמומיות בפניו וכן הוא סבל מסחרחורת וכאבי ראש בגינם פנה לקבלת טיפול רפואי.

בישיבת יום 15.09.14 כפר הנאשם, באמצעות בא כוחו, במיוחס לו.

הנאשם אישר את הרקע לאירוע, העובדה כי נהג ברכבו במקום ובזמן המפורטים בכתב האישום, אך הכחיש מכל וכל נהיגה בפזיזות ורשלנות ו/או שימוש באלימות כלפי המתלונן.

לדבריו, ההיפך הוא הנכון. המתלונן הוא זה שנהג בפזיזות ורשלנות ואף תקף אותו בעוד הוא לא נקט כל אלימות כלפי המתלונן.

פרשת התביעה

מטעם התביעה העיד המתלונן בלבד.

לתיק בית המשפט הוגשו בהסכמה המוצגים הבאים:

- אמרת נאשם מיום 20.8.13 שעה 12:26 (ת/1).
- דו"ח עימות בין הנאשם לבין המתלונן מיום 20.8.13 שעה 15:30 (ת/2).
- מזכר מיום 29.8.13 ובו תמלול השיחה של המתלונן ביום 16.08.13 למוקד 100 (ת/3).
- סיכום ביקור של המתלונן אצל רופא משפחה מיום 20.8.13 (ת/4).
- ציור מקום התרחשות האירוע כפי שצייר המתלונן (ת/5).
- תמונות רכבו של המתלונן והנזק שנגרם לו, כפי שצולמו על ידי המתלונן (ת/6).
- צילום מסך מתוך מכשיר הטלפון הסלולרי של המתלונן ובו פירוט שיחות יוצאות מיום האירוע 16.8.13 (ת/7).

עדות המתלון - מר דביר מזרחי

בעדותו בבית המשפט מסר המתלון כי ביום האירוע, בשעה 18:50 לערך, נהג ברכבו בשדרות יצחק רבין בראשון לציון בדרכו לכיוון נתיבי איילון דרום, עת היה בנתיב השמאלי ביותר בכביש ובו 3 נתיבים לכל כיוון. בשלב זה, בעודו מתקרב לצומת מרומזר, הבחין ברכבים העומדים בצומת בנתיבים השמאלי והאמצעי נוכח מופע רמזור אדום וביקש לעבור לנתיב הימני ביותר אשר היה פנוי מתנועת כלי רכב. לדבריו, עבר בזירות, תוך כדי איתות, לנתיב האמצעי וממנו לנתיב הימני, כאשר תוך כדי כך התחלף הרמזור לירוק באופן שאיפשר לו להמשיך בנסיעתו באופן רצוף ולעבור את הצומת דרך הנתיב הימני מבלי שעצר.

לדבריו, מיד לאחר שעבר את הצומת נצמד אליו מאחור רכבו של נאשם והחל לצפור בפראות. המתלון, שלא הבין מה קורה, האט את רכבו מתוך מטרה לאפשר לנאשם לעקוף אותו משמאל. והנאשם אכן עקף אותו משמאלו, אולם מיד לאחר מכן חתך את רכבו של המתלון וחזר לנתיב הימני תוך שסיכן את המתלון וגרם לו לבלום. המתלון האט את רכבו ובמטרה לעקוף את הנאשם עבר עם רכבו לנתיב השמאלי. בשלב זה, חתך הנאשם עם רכבו לנתיב השמאלי בו נהג המתלון וחזר חלילה, בכל פעם שעבר המתלון נתיב עשה כן הנאשם לפניו תוך שהוא מאט את רכבו וגורם למתלון, אשר נסע מאחוריו, לבלום.

לבסוף החליט המתלון לעקוף את הנאשם ולעבור לנתיב השמאלי ביותר. בשלב זה חתך הנאשם במהירות, באמצעות רכבו, את רכבו של המתלון, פגע בחלקו הימני קדמי של רכבו, עבר לנתיב השמאלי כשהוא לפני המתלון והשניים נעמדו ברמזור במופע אור אדום.

מיד עם עצירת הרכבים יצא הנאשם מרכבו והמתלון, שהבחין בו, יצא גם הוא ונעמד ליד רכבו. הנאשם התקרב אל המתלון בצורה מאיימת כשמבטו כועס וגופו מורכן מטה, הגיע אליו ותפס אותו כשהוא מקלל וצועק. המתלון ביקש מהנאשם שיירגע אך האחרון צעק שהוא רוצה את פרטיו. בשלב זה יצאה חברתו של הנאשם מהרכב וביקשה אף היא מהנאשם להירגע. הנאשם דחף, באמצעות ידו הימנית, את המתלון בכתפו השמאלית והדף אותו לכיוון הרכב.

הנאשם הסתובב לכיוון רכבו, הסתכל על הנזק שנגרם לרכב ואמר למתלון שהוא פגע בו ולכן עליהם להחליף פרטים. המתלון אמר לנאשם כי הוא לא פגע בו אלא הנאשם הוא זה שפגע בו ברכבו. או אז היכה אותו הנאשם באמצעות אגרוף בפניו וגרם לו לחתך בצד שמאל של הפנים.

בשלב זה קיבל המתלון שיחת טלפון מאחיו, ענה לשיחה ומסר לאחיו שאינו יכול לדבר וכי בכוונתו להתקשר למשטרה להזמין ניידת. לדבריו, הנאשם שמע דברים אלה.

המתלון פחד שמא הנאשם יברח מהמקום ולכן רשם את מספר הרכב שלו בטלפון הנייד שלו וחייג את המספר על מנת

לוודא שהמספר נשמר בזיכרון הטלפון ומיד לאחר מכן צלצל למשטרה.

במהלך השיחה עם המוקדנית התחלף הרמזור לירוק, הנאשם והמתלון חזרו לרכביהם והחלו בנסיעה. הנאשם נעצר במפרץ לפני הירידה לנתיבי איילון והמתלון עצר אחריו בעודו מדבר עם המוקדנית. לאחר מכן המשיך הנאשם בנסיעה לכיוון הגשר מעל נתיבי איילון בעוד המתלון המתין שתי דקות והמשיך בנסיעתו לכיוון הירידה לנתיבי איילון.

המתלון הסביר כי ברגע שהוא והנאשם עצרו ברמזור, יצא הוא מרכבו מתוך ידיעה שהשניים עומדים להחליף ביניהם פרטים בעקבות התאונה. לדבריו, בשלב זה התקדם לעברו הנאשם תוך שהוא צועק לעברו ומשמיע אמירות בשפה הרוסית בטון מאיים, תוך שימוש חוזר ונשנה במילה "בלאט" והטיח בו בעברית שהוא (המתלון) נכנס בו.

אשר לנזק שנגרם לו כתוצאה מהאגרוף, תיאר המתלון חתך בלחיו השמאלית אשר דימם במהלך האירוע.

המתלון עומת עם האפשרות לפיה הוא זה שעקף את הנאשם בפראות, האט לפניו ומנע ממנו לנסוע בדרך והכחיש זאת בתוקף. לדבריו, הדבר לא מתיישב עם הנזק שנגרם לרכבו, שכן רכבו נפגע מקדימה בזמן שהנאשם נסע בנתיב האמצעי ועקף אותו לכיוון הנתיב השמאלי תוך שהוא נכנס בו.

אשר לתחילתו של הארוע, המתלון אישר כי בזמן שעבר מהנתיב השמאלי ביותר לנתיב הימני ביותר הבחין אמנם במראה ברכבו של הנאשם, אשר עשה דרכו אותה העת בנתיב הימני, אולם לדבריו הרכב היה רחוק ממנו מרחק ניכר ולא היתה כל מניעה למעבר בין הנתיבים. אלא שמיד לאחר שעבר המתלון את הצומת, בעודו בנתיב הימני, האיץ הנאשם את מהירותו, נצמד אל רכבו מאחור והחל לצפור לו. לדבריו, ייתכן והסיבה לצפירותיו של הנאשם נעוצה בכך שהנאשם סבר כי הנתיב הימני יהיה פנוי והוא יוכל לנסוע מהר ולעקוף את הרכבים מצד ימין אולם רכבו של המתלון מנע זאת ממנו.

בחקירתו הנגדית נשאל המתלון האם ייתכן כי עבר בין הנתיבים מבלי שהשתלב בנתיב האמצעי אלא רק חצה אותו תוך שהוא חותך נתיבים במטרה שלא להתעכב אחרי המכוניות שעמדו בנתיבים השמאלי והאמצעי, והשיב כי השתלב בזהירות מהנתיב השמאלי לנתיב האמצעי ולאחר מכן לנתיב הימני, לאחר שאותו, תוך ששלל חיתוך הנתיבים. לדבריו, בזמן המעבר בין הנתיבים הבחין ברכבו של הנאשם דרך המראה אולם הרכב היה רחוק ממנו מרחק רב ולא היתה כל מניעה למעבר בין הנתיבים.

בחקירתו הנגדית הועלתה בפני המתלון האפשרות כי השפשוף שנגרם לחלקו השמאלי של רכבו של הנאשם הוא כתוצאה מכך שרכבו שלו פגע ברכב הנאשם עם חלקו הקדמי הימני. המתלון השיב כי אין זה מתיישב עם העובדה כי בסופו של דבר ולאחר התאונה הצדדים נעמדו ברמזור כשרכבו של הנאשם לפניו.

במענה לשאלות ההגנה, אישר המתלון כי כאשר עצרו הוא והנאשם את רכביהם ברמזור יצאה מרכבו של הנאשם חברתו וניסתה להרגיע אותו. המתלון תיאר כי השניים שוחחו ביניהם בשפה זרה אולם לא ידע להשיב באיזו שפה

התנהלה השיחה ביניהם ומה היה תוכנה.

המתלון נשאל הכיצד פנה לטיפול רפואי רק ביום 20.8.14, בחלוף 4 ימים ממועד האירוע, בעוד שלטענתו האגרוף בלחיו השמאלית גרם לו לפצע מדמם, והשיב כי הוא לא היה בסכנת חיים ולא סבל מפציעה אשר הצריכה טיפול בחדר המיון. המתלון הסביר כי פנה לרופא בחלוף מספר ימים על מנת לבדוק שאין חשש לזיהום.

המתלון עומת עם האפשרות לפיה פנה לרופא דווקא ביום 20.8.13 בעקבות זימונו לעימות עם הנאשם בתחנת המשטרה, והשיב כי אין כל קשר בין השניים. המתלון הוסיף כי כבר במועד מסירת עדותו במשטרה טען שהוא צריך ללכת להיבדק אצל רופא, וזאת טרם זימונו לעימות.

דו"ח עימות בין הנאשם לבין המתלון (2/ת)

דו"ח העימות של השוטר דוד סלומון מיום 20.8.13, הוגש בהסכמה לתיק בית המשפט, תוך שהצדדים ויתרו על חקירת העד עורך העימות בבית המשפט. מדו"ח העימות עולה כי המתלון הטיח בנאשם את גרסתו לאשר ארע ביום 16.8.13. כיצד צפר לו הנאשם, נדבק לרכבו ועקף אותו, כיצד שיחק עמו הנאשם בכביש ובכל פעם שביקש המתלון לעבור נתיב נכנס הנאשם לנתיבו לפניו, כיצד פגע בו הנאשם עם רכבו, וכיצד יצא מרכבו, התקרב אליו בצורה מאיימת תוך שהוא צועק ומקלל וחבט בפניו באגרופו.

הנאשם הכחיש מכל וכל את דברי המתלון ושטח בפניו גרסתו שלו לאירוע, תיאר כיצד צפר למתלון לאחר שהאחרון חתך אותו, כיצד "שיחק" עמו המתלון בכביש, האיץ ובלם את רכבו בכוונה ולבסוף הסיט את רכבו ימינה ופגע בו. עוד תיאר כיצד יצא המתלון מרכבו, צחק בפניו וקירב פניו אליו בצורה מאיימת וכיצד לאחר שיצאה חברתו מהרכב והרגיעה אותו נכנסו השניים לרכבם ונסעו מהמקום. הנאשם הודה בפני המתלון כי צעק וקילל אולם התעקש כי לא הכה בו באגרופ, אלא אך ורק סימן למתלון עם היד שיתרחק ממנו כיוון שהאחרון התקרב אליו בצורה מאיימת.

הנאשם ביקש מהמתלון להראות לו את הפצע שלטענתו נגרם לו, והמתלון הראה לו תמונות של הפצע בפניו מתוך מכשיר הטלפון הסלולרי שלו. הנאשם הגיב כי אינו יודע באיזה פצע מדובר בתמונות והוסיף כי ניתן לגרום לפצע שכזה באמצעות ציפורניים.

תמלול השיחה של המתלון למוקד 100 של המשטרה (3/ת)

מתמלול השיחה בין המתלון למוקד 100 מיום 16.8.13 עולה כי המתלון שוחח עם המוקדנית ומסר לה כי נהג הרכב (הנאשם - ש.ז.). עצר מולו, התנהג כמו מטורף, יצא מרכבו, הכה אותו באגרופ בפניו ונסע מהמקום. המתלון הונחה לגשת לתחנת המשטרה ולהגיש תלונה.

סיכום ביקור של המתלון אצל רופא משפחה (4/ת)

סיכום הביקור של המתלון אצל ד"ר שמעון לוין מיום 20.8.13, הוגש בהסכמה לתיק בית המשפט, תוך שהצדדים ויתרו על חקירת העד בבית המשפט. מהמסמך עולה כי ביום 20.8.13 פנה המתלון לרופא המשפחה, ד"ר לוין, התלון בפניו כי הותקף לפני כשבוע וספג חבלה בפנים שלוותה בנפיחות שחלפה ובכאב שעודנו קיים, והציג בפניו תמונות בהן נראה חתך קטן בלחי. ד"ר לוין אבחן כי המתלון במצב כללי טוב, ללא סימפטומים וללא סימנים חיצוניים.

צילום מסך מתוך מכשיר הטלפון הסלולרי של המתלון ובו פירוט שיחות יוצאות מיום האירוע (7ת)

צילום מסך מתוך מכשיר הטלפון הסלולרי של המתלון, הוגש בהסכמה לתיק בית המשפט. צילום המסך, הכולל את פירוט השיחות היוצאות של המתלון מיום האירוע, 16.8.13, מעלה כי בזמן האירוע קיבל המתלון שיחה נכנסת למכשיר הטלפון שלו מאחיו ולאחר מכן התקבלה אצלו שיחה, שלא נענתה על ידו, מאמו. עוד עולה כי המתלון רשם את מס' הרכב של הנאשם, 2288662, וחייג אליו בשעה 17:59. כמו כן, בשעה 17:59 חייג המתלון למוקד 100 של המשטרה, שיחה שארכה 58 שניות.

פרשת ההגנה

במסגרת פרשת ההגנה העידו הנאשם ובת זוגו הגב' לנה קשקו.

לתיק בית המשפט הוגשו בהסכמה המוצגים הבאים:

- מזכר מיום 21.8.13 של החוקר דוד סולומון, בנוגע לבירור שערך עם בוחן תנועה בניסיון לברר מי האשם בתאונה, וכן בנוגע להקלטת השיחה של המתלון עם מוקד 100 - נ/1.
- תמונות רכבו של הנאשם והנזק בו, כפי שצולמו ע"י גורמי החקירה - נ/2א-נ/2ז.

עדות הנאשם

בעדותו בבית המשפט תיאר הנאשם כי ביום האירוע יצא עם חברתו לטיול והשניים נסעו לכיוון הסופרלנד בראשון לציון. לדבריו, נסע עם רכבו בנתיב הימני ביותר מתוך 3 נתיבים וכשהתקרב לצומת הבחין ברכבים העומדים בנתיב האמצעי והשמאלי וממתינים שהאור האדום ברמזור יתחלף. הנאשם תיאר כי הבחין במתלון שנסע בנתיב השמאלי ביותר, אלא שמהבחין המתלון ברכבים העומדים ברמזור בנתיבים השמאלי והאמצעי, וככל הנראה לא רצה לעמוד מאחורי הרכבים הללו, עבר מהנתיב השמאלי ביותר לנתיב הימני ביותר תוך שהוא חותך באופן מסוכן את רכבו של הנאשם שהיה בנסיעה רצופה.

בשלב זה, הנאשם, אשר הגיע בינתיים לרמזור שהתחלף לירוק, צפר למתלון. המתלון התעצבן בגלל הצפירות והחל

לבלום בחוזקה עם רכבו מתוך כוונה שהנאשם ייכנס בו מאחור. מכאן החל המתלון "לשחק" עמו בכביש ובכל פעם שביקש הנאשם לעקוף את המתלון ולעבור נתיב עבר הוא לפניו ולא אפשר לרכב הנאשם לעקוף אותו, ובלשונו: "אני כבר לא יודע באיזה נתיב אני. אז עקפתי אותו מצד שמאל. אני עקפתי אותו מצד שמאל, הוא התחיל לעקוף אותי, אולי עמדנו בנתיב הימני ביותר, אני עקפתי אותו משמאל, הייתי בנתיב האמצעי והוא עוד פעם עקף אותי לנתיב הימני ביותר. הוא רצה להצמיד אותי שאני אעצור" (פרוט' עמ' 16 שו' 7-10).

בשלב מסוים עת נסע הנאשם לפני רכבו של המתלון, ניסה המתלון לעקוף אותו שוב ולהצמיד אותו לצד ימין של הכביש, ואז פגע עם רכבו בצד השמאלי אחורי של רכבו של הנאשם באופן שגרם לו לשריטה בכנף האחורית השמאלית מעל הגלגל.

לאחר התאונה עצרו הנאשם והמתלון לפני הרמזור באור אדום כאשר רכבו של הנאשם ראשון ומאחוריו רכבו של המתלון. הנאשם יצא מרכבו על מנת לראות מה קרה לרכבים ולשאול את המתלון מדוע הוא משחק איתו בכביש. המתלון יצא גם הוא מרכבו ונעמד לידו. הנאשם שאל את המתלון "מה אתה עושה בכביש?" והמתלון החל לצחוק בפניו של הנאשם ואמר לו שהוא צוחק איתו.

בשלב זה, נצמד המתלון אל הנאשם וקירב את פניו לעברו תוך שהוא צוחק ומשך הושיט הנאשם את ידו קדימה, סימן למתלון עם ידו שיעצור ואמר לו שלא יתקרב אליו. חברתו של הנאשם יצאה מהרכב, לקחה את הנאשם בידה, אמרה לו שיעזוב את המתלון והשניים חזרו לרכבם. כשהרמזור התחלף לירוק הם נסעו מהמקום. הנאשם ציין כי לאחר שנכנס לרכבו, נסע מהמקום על מנת שלא להפריע לתנועה ועצר בסמוך על הגשר מעל נתיבי איילון שם חיכה למתלון שיגיע ויחליף עמו פרטים, אולם המתלון פנה ימינה, ירד לכיוון נתיבי איילון, והמשיך בנסיעתו.

בחקירתו הנגדית מסר הנאשם כי בראשיתו של הארוע נסע בנתיב הימני ביותר במהירות המותרת בכביש של כ-50-60 קמ"ש בזמן שהבחין לראשונה ברכבו של המתלון ממרחק של כ-100 מטרים. לדבריו, המתלון נסע בנתיב השמאלי ביותר וכאשר עבר לנתיב הימני בפתאומיות וחתך אותו לפני הרמזור, היה הוא במרחק של כ-5-10 מטרים בלבד מרכבו.

הנאשם אישר כי העובדה שהמתלון חתך אותו לפני הצומת וסיכן אותו, הכעיסה אותו וגרמה לו לבלום את רכבו.

בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם אודות ההבדלים בין הפרטים שמסר בחקירתו במשטרה (ת/1) לבין גרסאותיו בבית המשפט באשר לנסיבות קרות התאונה, והשיב כי בחלוף שנתיים מהאירוע אינו זוכר במדויק באיזה נתיב התרחשה התאונה והוסיף כי לא הסתכל על הנתיבים כיוון שניסה למנוע את התאונה.

הנאשם מסר כי התאונה ארעה בין הרמזורים בזמן שהוא נסע ככל הנראה בנתיב האמצעי, המתלון "שיחק" איתו על הכביש, ניסה להצמיד אותו לצד ימין וגרם לשפשוף ברכבו. לדבריו, המתלון השלים את העקיפה לאחר התאונה ונסע לפניו, אולם בהמשך הצליח הוא לעקוף שוב את המתלון מצד שמאל, הגיע לרמזור ועצר בנתיב השמאלי ולאחריו הגיע גם המתלון לנתיב השמאלי ועצר מאחוריו.

הנאשם נשאל בחקירתו הנגדית הכיצד ייתכן כי לגרסתו המתלון פגע ברכבו בזמן נסיעה במהירות של כ-60 קמ"ש

ואילו הנזק שנגרם לרכבו של הנאשם התמצה בשפשוף קל, והשיב כי "בוחן תנועה יסביר, מה זה איך? עצרתי, נתתי קצת ברקסים" (פרוטו' עמ' 24 שו' 27).

הנאשם נשאל ארוכות בחקירתו הנגדית אודות ההתרחשות מיד לאחר התאונה והעובדה כי לדבריו עקף את המתלון לאחר שזה עקף אותו בזמן התאונה. כמו גם נשאל איזה אינטרס יש למתלון לעבור שוב לנתיב השמאלי ולעמוד אחריו ברמזור האדום לאחר שחתך אותו בנתיב הימני ופגע ברכבו, והשיב "אז איפה הוא יעמוד? אולי הוא רצה לצאת, אז למה הוא התחיל לעשות את כל הדברים האלו? מאיפה אני יכול לדעת למה הוא עמד מאחורי בנתיב השמאלי?" (פרוטו' עמ' 26 שו' 22-23).

הנאשם אישר בחקירתו הנגדית שהתעצבן על המתלון כיוון שזה חתך אותו, "שיחק" עימו בכביש, וגרם לתאונה ומשכך יצא מרכבו והתקרב אליו. לדבריו, עשה זאת על מנת לשאול אותו לפשר מעשיו ונסיעתו המסוכנת. עוד אישר הנאשם כי עת נצמד אליו המתלון וצחק בפניו, הרים הוא את ידו, אמר למתלון שלא יתקרב אליו ודחף אותו קלות בכתפו. לדבריו, בשלב זה יצאה חברתו מהרכב, לקחה אותו בידה והכניסה אותו בחזרה לרכבם.

הנאשם עומת עם העובדה כי דווקא המתלון הוא זה שהתקשר למשטרה בזמן אמת ובהמשך התלון בתחנת המשטרה, והשיב כי "אולי רוצה כסף ממני, מאיפה אני יודע למה הוא הולך" (פרוטו' עמ' 30 שו' 23).

הנאשם נשאל האם הותקף ע"י המתלון במהלך האירוע והשיב בשלילה. משכך עומת עם העובדה כי חברתו לנה העידה כי ראתה את המתלון דוחף אותו קלות. הנאשם עמד על גרסתו ולפיה המתלון לא נגע בו כלל במהלך האירוע כולו.

הנאשם טען כי ירד מרכבו על מנת להעיר למתלון ולראות מה קרה לרכבים, אולם לא ביקש מהמתלון פרטים במעמד זה כיוון שהאור ברמזור התחלף לירוק והוא לא רצה לעמוד באמצע הכביש ולהפריע לתנועה. לדבריו, התכוון לבקש מהמתלון רישיונות וביטוח בהמשך כשעצר בצד אבל המתלון פנה ימינה ונסע מהמקום.

עדות הגב' לנה קשקו

העדה תיארה כי ביום האירוע, בשעה 17:00 לערך, יצאה לטייל עם הנאשם והשניים נסעו לכיוון הסופרלנד בראשון לציון.

במהלך נסיעתם התקרבו לרמזור עת חתך אותם בפתאומיות רכבו של המתלון. הנאשם, שנבהל מהאופן בו המתלון חתך אותם, החל לצפור למתלון ובינתיים האור ברמזור התחלף לירוק, המתלון החל לנסוע והם נסעו אחריו. לפתע החל המתלון להאיץ ולבלום בפתאומיות את רכבו ובכל פעם שביקשו לעקוף אותו, פעם מימין ופעם משמאל, לא אפשר להם.

לבסוף, ביקש הנאשם לעבור שמאלה וכך גם המתלון. הנאשם עבר לפני רכבו של המתלון, שמצידו החל להיצמד אליהם מאחור עד אשר נעצרו ברמזור כשרכבם עומד לפני רכבו של המתלון.

הנאשם יצא מהרכב וניגש לדבר עם המתלון, אשר יצא גם הוא מהרכב והיה מחויך. העדה תיארה כי בשלב זה נשארה לשבת ברכב במושב שליד הנהג והביטה במתרחש דרך המראה.

העדה ציינה כי היא יצאה מהרכב ברגע שהבחינה במתלון מניח את ידו על כתפו של הנאשם. לדבריה, השניים עמדו קרוב אחד לשני והנאשם פנה למתלון בעברית ואמר לו "לא מספיק שאתה חתכת אותנו ברמזור, אז אתה משחק איתנו בדרך".

העדה מסרה כי הנאשם והמתלון דיברו ביניהם ונופפו בידיים, אולם לדבריה בשום שלב לא ראתה את הנאשם דוחף את המתלון או מכה אותו באמצעות אגרוף בפניו. כמו גם לא הבחינה בחבלה כלשהי בפניו של המתלון.

לדבריה, בשלב זה, בו השניים התווכחו ונופפו בידיהם זה לעברו של זה, לקחה את ידו של הנאשם והשניים נכנסו לרכבם. בינתיים התחלף האור ברמזור לירוק והם המשיכו ישר בנסיעתם בעוד המתלון פנה ימינה והמשיך בנסיעתו.

בחקירתה הראשית לא תיארה העדה כלל ועיקר את התאונה בין הרכבים ולא התייחסה אליה או לנסיבותיה.

בחקירתה הנגדית מסרה העדה כי עת היא והנאשם נסעו בנסיעה רצופה בנתיב הימני ביותר, הגיח לפתע רכבו של המתלון, חתך אותם בצורה מסוכנת ועמד לפנייהם ברמזור אדום, בעוד הנאשם החל צופר בתגובה. בשים לב לגרסתה במסמך ולעדויותיהם של הנאשם והמתלון אודות תחילתו של האירוע, לפיהם עת חתך אותם המתלון המשיכו הרכבים בנסיעה רצופה שכן האור ברמזור היה ירוק, נשאלה העדה אודות גרסתה המאוחרת ועמדה על גרסתה כפי שנמסרה בבית המשפט ולפיה היא והנאשם עצרו ברמזור הראשון כשרכבו של המתלון לפנייהם וחיכו שהאור יתחלף לירוק וניתן יהיה להמשיך בנסיעה.

העדה נשאלה בחקירתה הנגדית אודות אופן התרחשות התאונה, והשיבה כי היא והנאשם נסעו מאחורי המתלון ואז רכבו של המתלון לקח שמאלה והחל להיצמד לרכבם. לדבריה, המתלון נסע לפנייהם ולא אפשר להם לעקוף אותו. לבסוף הצליח הנאשם לעקוף את המתלון מצד ימין או אז המתלון החל לסטות ימינה לנתיב נסיעתם ופגע ברכבם עם החלק הקדמי של רכבו.

עוד נשאלה העדה בחקירתה הנגדית אודות התנהגותו של המתלון כשיצאו הוא והנאשם מהרכבים, והשיבה כי ראתה דרך המראה את המתלון מניח את ידו על כתפו של הנאשם.

העדה עומתה עם העובדה כי הנאשם מסר במפורש כי המתלון לא נגע בו במהלך האירוע, אולם עמדה על גרסתה ולפיה ראתה את המתלון שם את ידו על הנאשם ובאותו רגע יצאה מהרכב.

העדה מסרה כי למעט הנגיעה של המתלון בכתפו של הנאשם, לא היה כל עימות פיזי ביניהם. כשעומתה עם העובדה כי הנאשם אישר שדחף את המתלון השיבה כי היא מספרת את מה שראתה.

העדה נשאלה האם שמעה את הנאשם מקלל את המתלונן, והשיבה כי הנאשם לא קילל אותו, מה גם שאינה יודעת קללות בעברית.

כשעומתת עם העובדה כי המילה "בלאט" היא ברוסית, השיבה כי יכול להיות שהיו קללות מסוג זה.

בחקירתה הנגדית אישרה המתלוננת כי לא ראתה כל רגע ורגע באירוע, בעיקר בשלב בו יצאה מהרכב על מנת לגשת לעבר הנאשם והמתלונן.

בחקירתה החוזרת לעומת זאת, אישרה העדה כי לכל אורך הזמן בו שהו הנאשם והמתלונן מחוץ לרכביהם שמרה היא על קשר עין רצוף עם הנאשם.

דין והכרעה

עיקרו של תיק זה סכסוך דרך בין הנאשם לבין המתלונן, כאשר המחלוקת בין הצדדים נוגעת לכל חלקי האירוע, החל בתחילתו - מעברו של המתלונן מנתיב הנסיעה השמאלי ביותר לנתיב הימני ביותר בו נסע הנאשם, דרך המשך נסיעתם בכביש עובר לתאונה ביניהם וכלה בדין ודברים שהתפתח בין הנאשם לבין המתלונן לכשיצאו מרכביהם, כמו גם לשאלה האם תקף הנאשם את המתלונן.

לאחר ששמעתי את עדויות העדים, שקלתי מהימנותם על פי דבריהם והתרשמתי מהם, עת העידו על דוכן העדים, ולאחר שעיינתי בראיות הנוספות שהוגשו לתיק בית המשפט מצאתי לזכות את הנאשם מעבירת חבלה במזיד ברכב ומעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש ולהרשיעו בעבירות של נהיגה פוחזת של רכב ותקיפה סתם, הכל כפי שיפורט להלן.

אקדים ואומר כבר עתה כי עדותם של העדים כולם באשר לתחילתו של האירוע וכן באשר לאופן בו נהגו במהלך האירוע ואופן התרחשות התאונה מלמדת באופן ברור וחד משמעי כי לשני הצדדים כאחד היתה תרומה ממשית להתרחשות התאונה, וכי הן הנאשם והן המתלונן התנהלו באופן שסיכן אותם עצמם ואת המשתמשים ברכב תוך ששניהם נהגו בפזיזות וברשלנות.

אשר לחלקו הראשון של האירוע אין חולק כי המתלונן החליט לחצות את הכביש לפני הצומת מהנתיב השמאלי ביותר לנתיב הימני ביותר, בו נסע הנאשם, מתוך שביקש להמנע מלעצור אחר הרכבים שעמדו ברמזור אדום בנתיבים השמאלי והאמצעי. כל זאת כאשר הוא מבחין ברכבו של הנאשם שנסע מאחוריו בנתיב הימני בנסיעה רצופה, תוך כדי שמופע הרמזור התחלף לירוק.

אמנם המתלונן טען כי המעבר בין הנתיבים נעשה בזירות המתבקשת ולא תוך חיתוכם וכי רכבו של הנאשם, בו לטענתו הבחין, היה מרוחק מרחק רב מאוד מרכבו הוא, באופן שגרם לו להעריך כי אין כל מניעה למעבר בין הנתיבים, דא עקא כי טענתו זו סותרת את עצמה מתוכה.

איני יכולה לקבל טענת המתלון כי היה בידו לעבור שני נתיבים בפרק זמן כה קצר תוך שהוא מבחין כי הרמזור שלפניו אדום ורכבים עומדים בנתיב נסיעתו השמאלי ובנתיב האמצעי, מספיק להשתלב בנתיב האמצעי, להסתכל במראה, לעבור לנתיב הימני ולהיכנס לצומת ראשון בנתיב הימני מבלי להפריע לנסיעתו הרצופה של הנאשם בנתיב הימני.

שהרי לו אכן היה הנאשם כה מרוחק מהמתלון, וחציית הנתיבים ע"י המתלון לא הפריעה לנסיעתו הרצופה, לא הייתה לנאשם לכאורה, כל סיבה לצפור למתלון. התגובה הספונטנית של הנאשם, אשר צפר למתלון בחוזקה מיד עם מעברו לנתיב הימני, מלמדת כי המתלון אכן הפריע לנאשם בנסיעתו הרצופה וסיכן אותו.

מאידך, לו אכן נסע הנאשם במהירות מופרזת, כסברת המתלון, וזו הסיבה בעטיה בסופו של דבר נצמד אליו וצפצף לו, הרי שצריך היה המתלון להבחין בכך עת גמלה בליבו ההחלטה לעבור בין הנתיבים, והדבר היה צריך למנוע ממנו את המעבר בין הנתיבים בכלל ולמצער בין הנתיב האמצעי לנתיב הימני.

כך או כך נהג המתלון בחוסר זהירות ובאופן שסיכן את התנועה בחצייתו 3 נתיבים בסמיכות לצומת ותוך שהוא מבחין ברכב הנוסע בנסיעה רצופה מאחוריו בנתיב הימני.

בנסיבות הללו נוטה אני לאמץ את גרסת הנאשם ועדת ההגנה מטעמו כי המתלון "חתך" אותם והפריע באופן חד משמעי לנסיעתם הרצופה.

דומה כי המתלון בחר לצמצם התנהגותו ולהקטין מאחריותו לאירוע תוך שניסה לתאר את האופן בו "חתך" את הנאשם ועבר בין הנתיבים לפני צומת כנסיעה רגועה, מותרת ונכונה, אלא שלא כך היא.

משכך, ברי כי האינטראקציה הראשונית בין הנאשם לבין המתלון נוצרה עם מעברו של המתלון את הנתיבים, תוך שהוא חותך את רכבו של הנאשם.

יחד עם זאת, וככל ולשיטת ההגנה ניתן לבקר את המהלך שעשה המתלון בכביש, עת "חתך" הוא את הנאשם, וככל שאכן בהמשך בלם המתלון את רכבו בכוונה למשמע צפירותיו של הנאשם אשר נסע מאחוריו, הרי שאין בכך ולו ראשית הצדק לנאשם לנהוג באופן בו נהג ולהיכנס עם המתלון "למשחק" מסוכן ומיותר על הכביש.

כבר בשלב בו נחתך הנאשם על ידי המתלון יכול היה הנאשם לסיים את האירוע בכך שיאט מהירותו ויאפשר למתלון, שרכבו היה לפני רכב הנאשם, להמשיך בדרכו. דא עקא, כי הנאשם, שייתכן והיה כעוס לאור מעשהו של המתלון, בחר להכניס עצמו למצב מסוכן במודע ונקט בהתנהגות פסולה במהלכה ניהל עם המתלון "תחרות" בכביש, שטיבה מי מבין השניים יפריע יותר לאחר בנסיעתו, וזאת תוך שהוא מסכן עצמו, את בת-זוגו, את המתלון ואת המשתמשים האחרים בדרך.

כבר בחקירתו במשטרה (ת/1) קשר עצמו הנאשם למשחק המסוכן ומסר כי: "ואז הוא התחיל לעשות ברקסים הוא היה לפניי ועשה ברקסים חזק בשביל שאני אכנס בו מאחורה. הצלחתי לא להיכנס בו, אחר כך עקפתי אותו והוא התחיל לעקוף אותי שוב וכשהוא עקף הוא רצה להיזיז אותי ימינה ונכנס עם האוטו שלו באוטו שלי בצד שמאל שלי, אז נסעתי יותר מהר וברמזור עצרתי (ת/1 עמ' 1 שו' 3-5).

בבית המשפט העיד כי: "שבן אדם עושה לי משחק אני כבר לא זוכר באיזה נתיב היינו. עושה לי בכוונה ברקסים. אני כבר לא יודע באיזה נתיב אני. אז עקפתי אותו מצד שמאל, הוא התחיל לעקוף אותי, אולי עמדנו בנתיב הימני ביותר, אני עקפתי אותו משמאל, הייתי בנתיב האמצעי והוא עוד פעם עקף אותי לנתיב הימני ביותר. הוא רצה להצמיד אותי שאני אעצור" (פרוטו' עמ' 16 שו' 7-10).

הנאשם עצמו מתאר, הן בחקירתו במשטרה והן בבית המשפט, כי לאורך כל "המשחק" עם המתלונן לא הסתפק הוא בלבד את רכבו ולהימנע מפגיעה מאחור במתלונן אלא שניסה לעקוף את המתלונן פעם אחר פעם ואף האיץ את מהירותו במטרה לעשות כן תוך שהוא מודע לכך כי המתלונן משתף פעולה עם "המשחק" וגם הוא מצידו לא מוותר.

אין חולק כי מדובר בנהיגה מסוכנת אשר תרמה "למשחק" המסוכן בין הנאשם לבין המתלונן ואף ליבתה אותו, בעוד הנאשם יכול היה להימנע מכך במחי בלימה קלה של רכבו עד אשר יתרחק ממנו המתלונן. אולם לא כך היה.

מנגד, גם המתלונן לא טמן ידו בצלחת ותרם אף הוא את תרומתו "לתחרות" ול"משחק" המסוכן שהתפתח בכביש בינו לבין הנאשם.

גרסתו של המתלונן במהלך העימות (ת/2) חשפה באופן ברור כיצד תרם גם הוא את תרומתו למשחק המסוכן שהתחולל בכביש: "..... עברתי לנתיב הימני ובשלב זה כבר עברנו את הצומת וראיתי את הרכב מאחורי מאיץ ומצפצף לי, הוא נדבק אלי לרכבי, חשבתי שהוא רוצה לעקוף, הנתיב משמאלי היה פנוי אז האטתי, מרוב שהוא היה צמוד אלי הוא בלם ועבר לנתיב השמאלי הוא החל בעקיפה ואז סטה לנתיב שלי אני האטתי כדי להמנע מפגיעה ועברתי שמאלה ואז הוא נכנס לנתיב השמאלי....".

הנה כי כן עולה כי המתלונן יכול היה גם הוא בשלב מוקדם מאוד להפסיק את "המשחק" אליו נקלע אילו רק היה בוחר הוא להאט את מהירותו, לאפשר לנאשם להשלים את העקיפה, להישאר מאחורי רכבו של הנאשם בנתיב בו נסע ולאפשר לו להמשיך בנסיעה, שכן גם לגרסת המתלונן לכל אורך הדרך רכבו של הנאשם היה לפניו. תחת זאת, בחר המתלונן לנסות פעם אחר פעם לנסות ולעבור לנתיב הסמוך תוך שהוא מודע לנהיגתו של הנאשם ולעובדה כי בין השניים התפתחה "תחרות". ואם לא די בכך הרי שבשלב מסוים החליט הוא אף להאיץ את מהירותו משמעותית ולעקוף את הנאשם באופן שהביא בסופו של דבר להתרחשות התאונה.

התמונה המצטיירת באופן ברור היא כי הן הנאשם והן המתלונן נהגו רכבם בצורה פוחזת תוך שסיכנו עצמם ואת המשתמשים בדרך, ולא בכדי בחר ב"כ הנאשם בסיכומיו לכנות התנהגותם זו כ"משחק", שהרי שני הצדדים בחרו להשתתף ב"משחק" מבלי שהדבר נכפה עליהם, על אף שיכלו להימנע מכך, כל אחד בתורו, אילו רק חפצו בכך.

בנסיבות הללו ולאור הקביעה העובדתית כי 2 המעורבים (הנאשם והמתלונן) נהגו בצורה רשלנית ופוחזת בדרך, הרי שלא ניתן לקבוע ברמה של למעלה מספק סביר לפתחו של מי מונחת האשמה לתאונה. דומה כי אותו "משחק" או אותה "תחרות" בה נטלו חלק הצדדים הביאה בסופו של יום לקרות התאונה, כשלכל אחד מהצדדים אשם בהתרחשותה.

בהקשר זה אציין כי נשמעו בבית המשפט גרסאות שונות בדבר האופן בו התרחשה התאונה. אשר לנאשם, האחרון

התקשה למסור גרסה ברורה, עקבית וסדורה באשר להשתלשלות האירועים שקדמו לתאונה ונסיבותיה. גרסת עדת ההגנה מטעמו גם היא לא הצליחה לצייר תמונה ברורה וקוהרנטית אודות נסיבות התאונה.

המתלונן מצידו מסר אמנם גרסה עקבית בענין זה, דא עקא שגם היא אינה חפה מתהיות בפרט בשים לב למיקום הנזקים ברכבים ולטיבם.

המסקנה ולפיה לשני הנהגים היתה תרומה לקרות התאונה נתמכת בעובדה כי גם במעמד האירוע לא החליפו ביניהם הצדדים פרטים, ובהמשך איש מהם לא פנה בדרישה לאחר להטבת נזקו, ודומה שהדברים מדברים בעד עצמם.

זאת ועוד, כאשר דיווח המתלונן על האירוע בשיחה טלפונית למוקד 100 (ת/3), לא הזכיר ולו ברמז כי אירעה תאונה בין הרכבים, וככל הנראה לא מחמת שכחה.

בהקשר זה, אוסיף כי אף המזכר מאת השוטר דוד סלומון (נ/1) מעלה כי גם גורמי החקירה הרלוונטיים במשטרת התנועה סבורים כי בנסיבות האירוע דנן, הרי שלא ניתן לדעת מי נושא באחריות לתאונה.

משכך ומשעה שקבעתי כי התאונה בין הרכבים נגרמה כתוצאה מנהיגה בלתי זהירה, של שני הצדדים, וכן כי לשני הנהגים היתה תרומה לקרות התאונה, מצאתי לזכות הנאשם מעבירת חבלה במזיד לרכב, שמשמעותה שהנאשם גרם בכוונה ובמזיד לפגיעה ברכבו של המתלונן.

בנסיבות המקרה, תאונת דרכים שלא נעברה במזיד מצד הנאשם, אלא היתה תוצאה של נהיגה חסרת זהירות מצד שני הנהגים, ברי כי עבירת החבלה במזיד ברכב אינה ניתנת ליישום.

אשר לאירוע התקיפה, בעדותו תיאר המתלונן מפורשות כיצד יצא הנאשם מרכבו, החל לצעוק ולקלל ברוסית, דחף אותו ואף תקף אותו באמצעות אגרוף בפניו באופן שהותירו עם חתך מדמם בלחיו השמאלית.

הנאשם מצידו קשר עצמו לאירוע ואף הודה מפורשות בתקיפתו את המתלונן באופן שלדבריו הדף אותו קלות עם ידיו, לאחר שהאחרון התקרב לעברו וקירב את פניו לעברו, אך כפר בהטחת האגרוף בפניו.

אשר לחלקו השני של האירוע הנוגע לאינטראקציה הבלתי אמצעית בין הנאשם לבין המתלונן, הויכוח שהתפתח ביניהם ותקיפת המתלונן ע"י הנאשם, הנני נותנת אמון מלא בעדותו הפשוטה, הברורה והעניינית של המתלונן בענין זה.

המתלונן היה מאוד מדויק בתארו את פרטי התקיפה ובעדותו לא ביקש להגזים, להשחיר את פניו של הנאשם ו/או לתת לאירוע נופך חמור יותר. ההיפך הוא הנכון, המתלונן אישר כי הנאשם לא השמיע כלפיו אמירות מאיימות בעברית, אישר כי רק לאחר שהותקף באגרוף על ידי הנאשם הרגיש מאוים והחליט להתקשר למשטרה, אישר כי החבלה שנגרמה לו כתוצאה מהתקיפה נדמתה כחבלה מינורית בעיניו שלא הצריכה טיפול רפואי מיידי וכי פנה לקבלת טיפול רפואי רק כעבור 4 ימים, על מנת לשלול זיהום אפשרי.

בעדותו בבית המשפט תיאר המתלונן באופן ציורי ומוחשי את הלך הרוח ושפת גופו של הנאשם, עת יצא הוא מרכבו לאחר התאונה, תיאר כיצד צעק עליו וקילל אותו ברוסית, כיצד דחף אותו בכתפו תוך שהדף אותו על רכבו וכיצד היכה באגרופו בפניו לאחר שהבחין בנזק שנגרם לרכבו.

בנסיבות הללו ונוכח התיאור הברור, הבהיר, ההגיוני והחד משמעי של כל שלבי אירוע התקיפה מתחילתו ועד סופו, צעד אחר צעד, תוך התייחסות קונקרטית לפרטיו, הן אלה העומדים בלב האירוע והן הניצבים בשוליו מצאתי ליתן אמון מלא בגרסת המתלונן בענין זה.

בהקשר זה חשוב לומר כי הנאשם התקשה להשיב על השאלה מדוע יטפול עליו המתלונן אשמת שווא, ובמענה לשאלת ב"כ המאשימה בעניין זה השיב: "אולי רוצה כסף ממני, מאיפה אני יודע למה הוא הולך" (פרוטו' עמ' 30 שו' 23).

זאת ועוד, עדותו של המתלונן מקבלת חיזוק בנקודות מהותיות, בראיות נוספות, כפי שיפורט להלן:

א. צילום מסך הטלפון של המתלונן ובו פירוט שיחותיו היוצאות ביום האירוע (ת/7), ממנו עולה כי המתלונן חייג למוקד 100 של המשטרה, בזמן אמת, בשעה 17:59, שיחה שארכה 58 שניות. מתמלול שיחת המתלונן עם המוקדנית במוקד 100 עולה כי המתלונן דיווח כי הותקף ע"י הנאשם באגרופ.

ב. צילום מסך הטלפון של המתלונן מאשר גם הוא את העובדה כי, כפי שמסר המתלונן בעדותו, טרם שהתקשר למשטרה קיבל המתלונן שיחת טלפון מאימו לה נמנע מלהשיב בשל סערת הרגשות בה היה נתון בעטיה של תקיפתו והעובדה כי ביקש למהר ולדווח למשטרה.

ג. מצילום מסך הטלפון עולה כי המתלונן טרח לשמור בזכרון הטלפון הנייד שלו את מספר רכבו של הנאשם. התנהלותו זו של המתלונן, בזמן אמת, מחזקת חיזוק של ממש את גרסתו בנוגע לתקיפתו ע"י הנאשם באמצעות אגרופ.

אל מול גרסתו הברורה, הסדורה וההגיונית של המתלונן, עמדה גרסת הנאשם שלא עוררה בי אמון

כלל ועיקר.

ככלל, הנאשם התקשה למסור גרסה סדורה, ברורה, עקבית וקוהרנטית לגבי האירוע כולו, על כל חלקיו.

תשובותיו סתרו לפרקים זו את זו, ולחילופין התאפיינו בזכרון עמום ולא ברור או בתשובה כי בחלוף הזמן אינו זוכר את הפרטים. הנאשם עמד אמנם איתן על גרסתו לפיה לא הכה את המתלונן באגרופ, אלא שהודייתו כי היה עצבני כי יצא מרכבו וניגש למתלונן, כי קילל בשפה הרוסית, כי דחף קלות את המתלונן וכי חברתו יצאה מרכבו על מנת להרגיעו ולהחזירו לרכב, עומדת בעוכריו.

התנהגות כפי זו שהנאשם מודה בה בפה מלא היא מעשה אלים כשלעצמו, שיוצרת את הרושם הברור כי הנאשם בהחלט מסוגל, במהלך ויכוח ותוך איבוד עשתונות, לנהוג באלימות של ממש.

למען לא ימצא הדף חסר אתייחס בקצרה לעדות עדת ההגנה הגב' לנה קשקו אשר מסרה בעדותה

בבית המשפט כי היתה עדה לאירוע כולו וכי בשום שלב לא ראתה כי הנאשם תוקף את המתלונן בכל צורה ודרך שהיא. בענין זה אקדים ואומר כי הגב' קשקו הינה עדה מעוניינת, נוגעת בדבר מתוקף היותה בת-זוגו של הנאשם, שהיה לה קשר ישיר לאירוע נשוא כתב האישום, ולפיכך יש לבחון את עדותה בצורה זהירה.

לאחר שבחנתי עדותה של הגב' קשקו, בזהירות המתבקשת, מצאתי כי היא אינה אחידה, רצופה סתירות, אינה מתיישבת עם מכלול הראיות שהוצגו בפניי, לא עם גרסתה היא כפי שנמסרה במשטרה (ת/8) ואפילו לא עם גרסת הנאשם עצמו.

עדות הגב' קשקו לכל אורכה סותרת בנקודות מהותיות את עדות הנאשם עצמו, כפי שפורט בהרחבה לעיל, לרבות בכל הנוגע לאינטראקציה בין הנאשם והמתלונן מחוץ לרכבים. בהקשר זה די אם אציין לצורך הדוגמא כי בעוד העדה מוסרת כי המתלונן החזיק בכתפו של הנאשם, הנאשם עצמו טוען נחרצות כי המתלונן לא נגע בו לכל אורך האירוע. בעוד הגב' קשקו טוענת כי לא הושמעו קללות במהלך האירוע, הנאשם עצמו מאשר כי קילל תוך שימוש במילה "בלאט".

מכל המקובץ לא מצאתי ליתן אמון בגרסת עדת ההגנה ומשכך לא מצאתי כי יש בגרסת עדת ההגנה, הגב' קשקו, כדי לסייע לנאשם בהגנתו.

סוף דבר, על יסוד עדות המתלונן המהימנה הנתמכת בראיות נוספות בצירוף חוסר האמון בגרסת הנאשם ועדת ההגנה מטעמו, הנני קובעת כי הנאשם תקף את המתלונן בכך שהדפו והכה באגרוף בפניו.

יחד עם זאת, לא מצאתי כי התביעה עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח כי כתוצאה מהתקיפה נגרמה למתלונן חבלה.

המתלונן העיד אמנם כי כתוצאה מהאגרוף שספג מהנאשם סבל מחתך מדמם בלחיו השמאלית, אולם לא הוצגה כל ראיה בדבר החבלה שלטענתו נגרמה לו.

אמנם הוגש מסמך רפואי המתעד את ביקורו של המתלונן אצל רופא המשפחה ד"ר לוי (ת/4), 4 ימים לאחר האירוע, אולם מעיון מדוקדק במסמך עולה באופן ברור וחד משמעי כי ד"ר לוי לא הבחין בכל חבלה נראית לעין על פניו של המתלונן ואף רשם כי נראה חתך קטן בלחי **לפי תמונות שהראה לו המתלונן** במעמד הבדיקה.

יתרה מזאת, לאחר בדיקתו של המתלונן ציין ד"ר לוי בפרק הממצאים: "ללא סימפטומים וללא סימנים חיצוניים". ללמדך כי הרופא לא הבחין בכל חבלה על פניו של המתלונן עת בדק אותו.

כאמור, המתלונן נחקר ביום האירוע, 16.8.13, כשעה לאחר שהותקף. דא עקא כי הודעתו לא הוגשה לתיק בית

המשפט ע"י המאשימה כך שלא ניתן לדעת האם החוקר שגבה את ההודעה הבחין בחתך כלשהו על פניו של המתלונן, אם לאו. בדומה גם לא הוצג מסמך לפיו מן דהוא מגורמי החקירה תיעד קיומה של חבלה על פניו של המתלונן.

אמנם במהלך עדות המתלונן ביקשה התביעה להציג תמונות בהן נטען כי מתועדת החבלה, דא עקא כי כשלה התביעה מקום בו לא טרחה להוסיף לרשימת עדי התביעה, בשום שלב שהוא, את העד שלכאורה צילם את התמונות, כך שבסופו של יום לא התאפשרה הגשת התמונות על ידה.

מהמקובץ עולה כי לא הוצגה כל ראייה אובייקטיבית וקבילה בדבר החבלה שנגרמה למתלונן, ומשכך הרי שהחבלה הנטענת בדמות חתך מדמם לא הוכחה.

ודוק, אין בקביעה כי החבלה לא הוכחה כדי לכרסם בעדות המתלונן בכל צורה ודרך שהיא בכל הנוגע לתקיפתו והאופן בו נחבל. הגם שבענין זה נתתי אמון מלא בגרסת המתלונן, הרי שבהעדרה של ראייה אובייקטיבית בדבר החבלה אין מנוס מלקבוע כי זו האחרונה לא הוכחה.

בנסיבות הללו ועל בסיס עדויות התביעה אני קובעת כי המתלונן הותקף ע"י הנאשם, באופן שהאחרון הדף אותו והכה באגרוף בפניו, אך מחמת הספק דוחה את הטענה כי כתוצאה מהתקיפה נגרמה למתלונן חבלה.

משעולה הביצוע של עבירת תקיפה סתם מתוך חומר הראיות, משיסודות העבירה כלולים ביסודות העבירה החמורה יותר שיוחסה לנאשם בכתב האישום - עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ולא ניתן לומר כי לא הייתה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן מפני הרשעה בעבירה האמורה, אני בוחרת לעשות שימוש בסמכות בית המשפט להרשיע אדם בעבירה שאשמתו נתגלתה בחומר הראיות, אף שלא הואשם בה, על פי סעיף 184 לחסד"פ.

יצוין, כי סמכות בית המשפט בעניין זה אינה מוגבלת למקרים שהתביעה ביקשה זאת, ובית המשפט רשאי לעשות כן אף מיוזמתו (ראה בעניין זה ע"פ 807/99 מד"י נ' עזיזיאן) [פורסם בנבו].

סוף דבר שאני מזכה את הנאשם מחמת ספק מעבירת חבלה במזיד ברכב ותקיפה הגורמת חבלה של ממש ומרשיעה אותו בעבירות של נהיגה בפזיזות וברשלנות ותקיפה סתם.

ניתנה והודעה היום כ"ט תמוז תשע"ה, 16/07/2015 במעמד הנוכחים.

שרית זמיר , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם שבפני הורשע בהכרעת דין מפורטת בעבירות של תקיפה ונהיגה פוחזת של רכב וזוכה במסגרת אותה הכרעת דין מעבירות של חבלה במזיד ברכב ותקיפה הגורמת חבלה של ממש.

הכרעת הדין שומעה זה עתה וממצאיה הובאו בהרחבה בפני הצדדים.

לאחר שימוע הכרעת הדין עתרו הצדדים במשותף להשית על הנאשם עונש צופה פני עתיד בדמות מאסר על תנאי ולצידו קנס כספי בסך 500 ₪, פיצוי למתלונן בסך 500 ₪ ופסילה על תנאי של רישיון הנהיגה.

בטיעוניו לעונש הפנה ב"כ המאשימה לממצאי הכרעת הדין אשר לימדו כי למתלונן היה חלק ותרומה באופן בו התפתח האירוע נשוא כתב האישום.

עוד הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, גילו הצעיר, העובדה כי הוא נעדר עבר פלילי מכל מין וסוג שהוא ומנהל אורח חיים נורמטיבי לחלוטין ולצד זאת אף סועד את אימו החולה ומפרנס אותה.

ב"כ הנאשם הצטרף לטיעוני ב"כ המאשימה והפנה את הזרקור בטיעוניו לנסיבותיו האישיות של הנאשם. לתמיכה בטענותיו אודות אורח החיים הנורמטיבי שניהל ומנהל הנאשם, הציג ב"כ הנאשם אסופת מסמכים המלמדים על שירותו הצבאי המלא של הנאשם שהסתיים בהצלחה תוך שזכה להוקרה וניתנה לו אות מלחמת לבנון השניה. הפנה לתעודות המלמדות על הכשרתו המקצועית של הנאשם ותעודת הבגרות המלאה בה מחזיק והפנה למסמכים רפואיים אודות מצבה הבריאותי של אימו.

במכלול הנתונים ובשים לב ל דינמיקה המיוחדת של האירוע נשוא כתב האישום כפי שהיא עולה מהכרעת הדין ולנסיבותיו האישיות של הנאשם, סבור ב"כ הנאשם כי ההסכמה העונשית אליה הגיעו הצדדים היא ראויה וסבירה.

לאחר ששקלתי את כל הנסיבות הצריכות לעניין ובהם גילו של הנאשם, נסיבות חייו, העדר עבר פלילי, אורח החיים הנורמטיבי אותו הוא מנהל, ממצאי הכרעת הדין, חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, והאינטרס הציבורי, מוצאת אני לנכון לכבד את ההסכמה העונשית אליה הגיעו הצדדים וגוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, והנאשם לא ישא בעונש זה אלא אם כן יעבור בתוך שלוש שנים מהיום עבירת אלימות כלשהי ו/או עבירה של נהיגה פוחזת של רכב.

(ב) קנס כספי בסך 500 ₪ או יומיים מאסר תמורתו.

הקנס יקוזז מתוך הפקדה במזומן בסך 1,500 ₪ מתיק מ"י 32954-08-13.

(ג) פיצוי בסך 500 ₪ למתלונן, עד התביעה 1.

הפיצוי יקוזז מתוך הפקדה במזומן בסך 1,500 ₪ מתיק מ"י 32954-08-13.

יתרת ההפקדה תוחזר לידי הנאשם.

המאשימה תודיע למתלונן על פסיקת הפיצוי לטובתו ותעביר בתוך 5 ימים למזכירות בית המשפט את פרטיו העדכניים.

(ד) פסילה על תנאי מלקבל ומלהחזיק רשיון נהיגה למשך חודשיים.

והנאשם לא ישא בעונש זה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מהיום עבירת נהיגה פוחזת של רכב.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"ט תמוז תשע"ה, 16/07/2015 במעמד הנוכחים.

שרית זמיר , שופטת

הוקלד על ידי חדווה ינר